

hvert Barn, der vaccineres, og at der i Hovedstadskommunerne var blevet betalt Lægerne i alt 5 Kr. for de tre Vaccinationer, som foretoges pr. Barn. Ministeren fremhævede, at den alvorlige *Difteritisepidemi*, som der forelaa Efterretninger om fra *Nørresundby*, viste, at man havde al mulig Grund til at gennemføre Lovforslaget saa hurtigt, som det lod sig gøre.

Under Lovforslagets Behandling i Folketinget slog *Gerda Mundt* (K. F.) til Lyd for, at den i Lovforslaget fastsatte Aldersgrænse blev sat op, hvilket som nævnt ogsaa skete; hun gjorde tillige gældende, at der egentlig burde ydes Refusion for de Udgifter, som Kommunerne havde haft til Vaccination af Børn mod Difteri lige siden 1. September 1941, idet Københavns Kommune tog Arbejdet op allerede paa dette Tidspunkt. *Inger Gautier Schmit* (V.) rejste det Spørgsmaal, om Staten ikke burde dække Udgifterne ved Vaccinationen fuldt ud i Stedet for kun at refundere Kommunerne Halvdelen, og *Frits Clausen* (N. A.) henstillede, at der kom til at staa i Loven, at Vaccinationen skulde udføres af de praktiserende Læger; i hvert Fald burde der sikres Forældrene Ret til at lade deres sædvanlige Læge udføre Vaccinationen, uden at de skulde bære Udgifterne baade til Vaccination og Attest. Han mente i øvrigt, det vilde være rimeligt, at Honoraret blev fastsat efter Forhandling med Lægeföreningen.

Efter at Lovforslaget havde været til Behandling i et Udvalg, udtalte *Indenrigsministeren* ved anden Behandling, at det var Meningen, at alle praktiserende Læger skulde have Mulighed for at udføre Vaccinationen, idet man ansaa det for ønskeligt, at det i Almindelighed blev Hjemmenes sædvanlige Læger, der kom til at udføre Vaccinationen. Der kunde dog komme Tilfælde med store Epidemier, hvor ogsaa andre end de praktiserende Læger burde kunne autoriseres, hvilket Lovforslaget ogsaa aabnede Mulighed for. Med Hensyn til Udgifternes Fordeling havde man fulgt den sædvanlige Fremgangsmaade i Henhold til Epidemiloven. Hvorvidt Kommunerne burde bære en større eller mindre Part af Udgifterne i Tilfælde, hvor Staten og Kommunerne i Fællesskab løser en Opgave, var et principielt Spørgsmaal, som maatte drøftes i en større Sammenhæng. I det foreliggende Tilfælde var der efter Ministerens Opfattelse ikke Grund til at fravige de sædvanlige Fordelingsregler.

I Landstinget henstillede *Anna Westergaard* (R. V.), at der blev gjort Propaganda for Sagen, for at de flest mulige Børn kunde blive vaccineret. Ministeren vidste ikke, om det vilde være nødvendigt, men det var jo muligt. *J. S. Foget* (B.) ønskede Klarhed over, hvorvidt det var Hen-